

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VIII.

číslo 2.

jún 2016

Chiara Corbella Petrillo

Cesty na Golgotu

Sviatok našich detí

Montserrat

„Boh miluje zvláštnou láskou tých,
ktorí sa odovzdajú do jeho služby od včasnej mladosti.“
sv. Ján Pavol II.

**S vd'ačnosťou Bohu a radosťou v srdci Vám oznamujem,
že vkladáním rúk a konsekračnou modlitbou
Mons. Štefana Sečku, spišského diecézneho biskupa,
príjmem dňa 18. júna 2016 o 10.00 hod.
v Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule
sviatosť kňazstva.**

**Za tento dar sa chcem spolu s Vami pod'akovať Bohu
slávením primičnej svätej omše
dňa 19. júna 2016 o 10.00 hod.
v Kostole sv. Petra a Pavla v Novom Smokovci.**

Samuel Štefanides

NECH JE BOH NAŠIM PÁNOM

Nedávno som si to uvedomila, aké je to dôležité. Boli sme na jednom stretnutí. Kostol zaplnili hlavne mladí ľudia. Začali sme piesňami chvál, po nich bola Korunka, nasledovala svätá omša. Po krátkej prestávke začala adorácia pred Najsvätejšou sviatosťou oltárnu. Pred nami bola mladá žena, patrila k organizátorom stretnutia. Pomáhala usmerňovať ľudí v kostole, hľadala miesta pre ďalších prichádzajúcich. Milá, usmievavá, veľmi ochotná. Pri adorácii sme si všimli, že si „pracovnú“ vestu dala dole a kľakla si. Ale niečo nebolo v poriadku. Správala sa divne. Ruženec mala ovinutý okolo ruky, v dlani doslova vtlačený kríž. Mala zvláštne pohyby, vydávala čudné zvuky. Po adorácii začali opäť spevy na oslavu Ježiša a jeho meno bolo veľmi často vzývané. Všetci účastníci sa pochytali za ruky a chválili Ježiša. A mladá žena začala opäť reagovať zvláštne. Pohyby mala veľmi neprirozené a začala vydávať hrozné, priam zvieracie zvuky. Vtedy sme pochopili, že je posadnutá zlým duchom.

Čím viac znelo z našich úst meno Ježiš, tým viac zlý duch vyvádza. Raz ju hodil o zem na jednu stranu, raz na druhú. Asi sa nikdy nedozvieme, prečo je to tak. Či si ten stav privodila sama, či je toto Božia vôľa, aby aj ostatní uverili, že diabol nie je len rozprávková bytosť, ktorá behá po svete s rožkami a kopytkom a robí nevinné žartíky. Ježiš je dôležitý v našom živote. Je dôležité žiť v milosti posväcujúcej, aby nad nami mal moc len náš Boh a nikto iný.

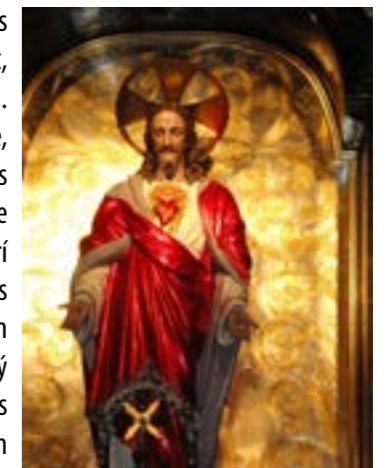
Blíži sa leto, prázdniny, ten krásny čas, kedy si mnohí chceme oddýchnuť. Jedni od učenia, iní od práce a nabrat' nových síl. Pamätajte, že aj pri oddychu na nás čaká Boh. Chváľme ho v prírode, na prechádzkach či túrach, nájdime si čas a zjždime do kostola. On je tam vždy a čaká na nás.

Monika Macuráková

ÚCTA K SRDCU

Spoločne prežívame požehnaný čas roku Božieho milosrdenstva a mesiac, ktorý je zasvätený Božskému srdcu. Keď pozeráme na Ježišovo srdce, napadne nás myšlienka: čo to pre nás znamená? Prečo je Ježišovo srdce prebodnuté? Prečo sa tak často hovorí o milosti a milosrdenstve? Dnes môžeme povedať, že v Ježišom Srdci nájdeme pokoj, tak prepotrebný v dnešnej uponáhľanej dobe. Dnes sa pýtame: čo mám robiť, aby som počul, čo chce odo mňa Boh? Často nám chýba láska, lebo sme zahľadení sami do seba, do svojich problémov a nevidíme druhých. Ježiš hovorí o sebe: Som tichý a pokorný srdcom. Aj my môžeme uvažovať: aké je to moje srdce? Podobá sa Ježišovmu? Na to, aby Ježiš mohol prejavit' svoju lásku, potrebuje našu malosť, naše poníženie. On je ten, ktorý nás čaká.

Môžeme spočinuť na Pánovej hrudi ako apoštol Ján, ktorého mal Ježiš obzvlášť rád. A môžeme ho prosit' slovami piesne: Božské Srdce, buď s nami, kraľuj, panuj nad nami, nech sa v našej rodine život viery rozvinie. Nielen v rodine ako v základnej bunke spoločnosti, ale aj v našej farnosti. Srdce Ježišovo, ohnisko lásky, stredisko všetkých srdcí, plné dobroty a láskavosti, všetkej chvály najhodnejšie, zmluj sa nad nami!

Skúsme sa pozrieť na kríž: Čo nám Ježiš hovorí? On stále hovorí o Bohu Otcovi, ktorý je naskrze verný svojej láske voči človekovi: „Veď Boh tak miloval svet“ - a teda vo svete človeka - „že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život.“ Veriť v ukrižovaného Syna znamená „vidieť Otca“; znamená veriť, že vo svete jestvuje láska a že je mocnejšia než akékoľvek zlo, do ktorého je zapletený človek i celé ľudstvo. Veriť v takúto lásku, znamená veriť v milosrdenstvo. Veriť v takú lásku, znamená načerpať milosť z Ježišovho srdca. My nemáme byť tí, ktorí sú „len veriaci“, ale máme byť tí, ktorí sú „zapálení“ pre Krista. Nemáme len o kríži pekne hovoriť, ale aj kríž vo svojom živote prijať, a toto sa nám zdá často veľmi ťažké.

Svätý Ján Pavol II. nám pripomenul to, čo je dôležité: Hlásiť sa k pokornému a tichému Srdcu plnému lásky a pravdy, znamená nechať sa ňou pretvoriť, a nechať sa až „zbožštit“ pravdou. Sme poslaní, aby sme priniesli kúsok svedectva, že čestné hľadanie pravdy a život v nej je možný a oslobodzujúci. Nie je to jednoduchá a ani jednorozová záležitosť. Je to proces neprestajného hľadania a citlivosti. Nielen Cirkev má plniť toto poslanie, ale každý jeden z nás. Ježiš lásku prijal od svojho Otca, ale nenechal si ju pre seba, ale ju dal nám, tým že sa za nás obetoval. Vidíme, že láska sa odovzdáva. Ona nám dáva rásť i život. Nech je aj tento mesiac preniknutý láskou, ktorá vychádza z Ježišovho srdca a chce naplniť naše srdcia.

František Bebko, kaplán

SUMÁR DIANIA

• Biblické hodiny

V pôstnom období sme sa stretávali každý týždeň na biblických hodinách a rozjímali sme o Ježišových posledných slovách na kríži.

• Duchovná obnova

Pred Veľkou nocou, tak ako každý rok, sme mali trojdňovú duchovnú obnovu. Začala vo farskom kostole v nedeľu 6.3.2016 sv. omšou o 17.00 hod. Povzbudiť nás prišiel vdp. Rastislav Dvorový a hlavnou témou bolo Božie milosrdenstvo.

• Pôstna kvapka krvi

Na Kvetnú nedeľu sa fara v Novom Smokovci stala pracoviskom Národnej transfúznej stanice z Popradu. Najväčšiu tekutinu prišlo darovať 21 ľudí.

• Obrazová krížová cesta

Modlitba krížovej cesty na Kvetnú nedeľu vo farskom kostole bola výnimočným tým, že ju stvárnila naša divadelníčka ako silu modlitby, hudby, spevu a obrazu. Ďakujeme za skutočne hlboký duchovný zážitok. Viac na str. 8.

• Krížová cesta

Na Veľký piatok – už tradične - sme sa modlili krížovú cestu pri zastaveniach kalvárie nad Starým Smokovcom. Sprítomnili sme si utrpenie, ktoré pre nás Ježiš znášal a na Ježišovu veľkú lásku sme sa snažili odpovedať láskou. Viac na str. 8.

• Beh pre Ježiša

Vo Veľkonočný pondelok 28.3.2016 sme opäť bežali pre Ježiša, ktorý nás aj takto zjednocuje v našej farskej rodine.

• Spomienková slávnosť

Na svätého otca Jána Pavla II., ktorý

navštívil našu farnosť v roku 1995, sme spomínali v Nedeľu Božieho milosrdenstva pri svätej omši v kostole v Starom Smokovci. S radosťou sme medzi nami privítali hlavného celebranta pána farára Jozefa Sviteka z Novej Lesnej, ktorý priniesol relikvie svätého Jána Pavla II., a pána farára Martina Skladaného z Ľubice, ktorý v homílii hovoril o dare Božieho milosrdenstva.

• Bál svätých a biblických postáv

Štvrtý ročník Bálu svätých a biblických postáv začal na fare v Novom Smokovci v sobotu 9. apríla 2016 zápisom každej postavy do nebeskej knihy. Cesta do neba pokračovala hrou, pri ktorej sme plnili náročné úlohy. Ďakujeme, že sme spolu mohli stráviť nebeský čas. Viac na str. 5.

• Stolnotenisový turnaj

V nedeľu 10. apríla 2016 sa na fare v Novom Smokovci uskutočnil štvrtý stolnotenisový turnaj. Zápasilo sa v štyroch kategóriách a spolu sa turnaja zúčastnilo 32 hráčov. Ďakujeme všetkým za skvelú atmosféru, víťazom gratulujeme a tešíme sa na budúci rok.

• Sv. omša s pátrom Vellom

V tretiu veľkonočnú nedeľu zazneli v Evanjeliu slová: „Moje ovce počúvajú môj hlas, ja ich poznám a ony idú za mnou. Ja im dávam večný život.“ V tento deň do našej farnosti zavítal pastier z Malty páter Ellias Vella. Vo svojom príhovore zdôraznil, že Ježiš je ten, ktorý je pastier, ktorý nás chce viesť. On je ten, ktorý nás drží na pleciach a dáva nám istotu do života. Na záver sv. omše nám páter Ellias udelil Eucharistické požehnanie.

• Púť do Krakova

V sobotu 7. mája už po dvanásťkrát zavítala do Sanktuária Božieho

milosrdenstva v Krakove rozhlasová púť Rádia Lumen. Pripojili sa aj pútnici z našej farnosti. Motto púte: Obeta a modlitba - korene stromu prijatia Božieho milosrdenstva.

• Prvé sväté prijímanie

Naša farnosť prežívala v nedeľu 8. mája 2016 veľkú radosť. Štrnásť detí prijalo prvýkrát do svojho srdca Pána Ježiša, pod spôsobom chleba a vína. Veríme, že budú Eucharistiu prijímať čo najčastejšie, aby mohli čerpať z jej bohatstva. Viac na str. 10.

• Misijná púť detí

Spolu s tisíckou detí sme v sobotu 14. mája 2016 absolvovali púť na Mariánsku horu so zastávkami na rôznych stanovištiach plných poučenia, otázok a úloh. Odovzdali sme naše obetné dary, ktoré poslúžia núdzným, prešli sme aj Bránou milosrdenstva v Bazilike Navštívenia Panny Márie a zúčastnili sme sa sv. omše. Ďakujeme za spoločné chvíle. Viac na str. 5.

• Mariánsky deň

Tretí Mariánsky deň farnosti sme v sobotu 21. mája 2016 vo farskom kostole v Novom Smokovci začali modlitbou posvätného ruženca, po ktorej nasledovali večeradlo, procesia, sv. omša, adorácia a eucharistické požehnanie. Pri svätej omši nám vdp. Amantius Akimjak zdôraznil zjavenia a prisľúbenia Panny Márie. Povzbudil nás vo viere a v dôvere v nekonečné Božie milosrdenstvo. Ďakujeme mu za to, že prijal pozvanie a prežil s nami krásne chvíle, ktoré sme ukončili spoločenstvom agapé na fare.

• Koncert Smaily

Gospelová skupina Smaily z Popradu nás prišla potešiť až dvakrát. Vo farskom kostole v Novom Smokovci v nedeľu 24.

apríla 2016 a v Tatranskej Lomnici 22. mája 2016 nám zahrala piesne zo svojho albumu CHÉMIA – FYZIKA. Ďakujeme za krásny zážitok z koncertov i za svedectvo ich kresťanského života.

• Božie Telo

Slávnosť Božieho Tela sa uskutočnila vo štvrtok 26. mája 2016. S Eucharistiou sme putovali v Novom Smokovci a v Tatranskej Lomnici, čím sme symbolicky vyjadrili naše

pozemské putovanie, náš život s Kristom a zároveň verejne vyznali vieru v prítomnosť Krista v Eucharistii.

Zuzana Bradáčová

BÁL SVÄTÝCH A BIBLICKÝCH POSTÁV

Na začiatku nášho detského bálu sme sa predstavili a zapísali sa do nebeskej knihy. Naša cesta do neba pokračovala hrou, pri ktorej sme plnili náročné úlohy. Za našu námahu sme boli odmenení nebeskými koláčikmi, ktoré sme si "upiekli" na piatkovom detskom stretku na fare. Pri spoločných hrách, tancovaní a bláznení

sa, nám pomáhali kučeravé anjelské pomocníčky. Najväčšiu radosť nám urobila spoločná guľovačka (aj keď len s papierovými guľami) na našich pastierov, pána farára a pánov kaplánov.

Ďakujeme, že sme spolu strávili "NEBESKÝ ČAS" so Sv. Floriánom, Sv.

Jánom Pavlom II., archanjelom Michalom, ružovým a bielym anjelikom, Matkou Terezou, Kráľovnou Ester, anjelom Rafaelom, sv. Dominikom Saviom, anjelikom Jasmínkou, Sv. Ritou, plačúcou ženou s dieťaťom a Pannou Máriou.

účastníci bálu

PÚŤ NA MARIÁNSKU HORU

Dňa 14.5.2016 sme sa vybrali na detskú púť na Mariánsku horu do Levoče. Síce pršalo, ale nás to neodradilo. Keď autobus zaparkoval, všetci sme vysadli a kráčali sme v ústrety nášmu cieľu. Cestou boli zastávky, na ktorých nám animátori z eRka dávali rôzne úlohy. Zastávky boli štyri. Keď sme došli na Mariánsku horu, našli sme svoj autobus a najedli sme sa. Neskôr sme išli na program. Prvý program bol o Keni. Animátori nám ukazovali obrázky z Afriky a naučili sme sa africkú riekanku a jednu hru. Druhý program bol o Jozefovi z Egypta. Pán kaplán nám v príbehu porozprával o Jozefovi a zahrál nám aj pesničku. Tretie zastavenie bolo

o márnoratnom synovi. Bolo to viazané ku slovu NÁVRAT. No a posledná zastávka bola o našich dušiach, ako sa môžu ľahko zašpiniť. Na záver programu sme išli na svätú omšu do baziliky. Bol tam náš pán farár a náš diakon Samuel Štefanides,

aj ostatní páni kapláni a farári z rôznych iných farností a omšu viedol pán biskup Štefan. Keď sa svätá omša skončila, išli sme späť do autobusu a domov. Napriek dažďu to bol krásny výlet.

Jakub Joshua Evans

NAŠA PLAVBA POKRAČUJE

Piatkové stretnú na fare pokračujú plavbou za svätými a spoznávaním ich života. Do mapy pribudne každý týždeň jeden z nich. Dobrými skutkami plníme aj Loď milosrdenstva. Tvoríme, hráme sa, spievame, aj súťažíme.

Pomaly je tu záver školského roka. Na

jeho konci - 24. júna 2016 – budeme mať záverečné stretnutie, výnimočne až do 20.00 hodiny. Okrem povzbudenia, zábavy a vyhodnotenia máp, nás možno čaká aj trošku adrenalínu.

Počas prázdnin naše piatkové plavby a stretávanie prerušíme, ale tešíme sa na vás

v denných táboroch. Na škôlkarov v prvý augustový týždeň a školákov v týždni od 15. do 19. augusta 2016.

Od septembra pokračujeme, plní sily a nového nadšenia, so všetkými deťmi.

Naše poďakovanie za požehnanú „plavbu a spoločné putovanie“ patrí v prvom rade Pánu Bohu, že dal dohromady ochotných ľudí, vedie nás, učí a daroval

nám (a veríme, že stále daruje) toľko pekných a radosných stretiek s našimi a vašimi deťmi.

Ďakujeme za každú modlitbu. Bez modlitieb by sme blúdili, no s ňou máme kompas pre našu spoločnú plavbu a cestu.

Veľká vďaka patrí vám, rodičom, ktorí nám ochotne pomáhate, či už pri hrách, alebo tvorivých dielňach. Sme vďační za každú pomoc, nápad, čas a modlitbu.

Detský tím sa tento rok rozrástol o nových ľudí, veľmi sa tomu tešíme.

Vítaní ste všetci, pridte v piatok medzi nás.

„Pokoj a bratská láska nech je medzi nami!“

Detský tím

Viac informácií a fotografií nájdete na www.rkctatry.sk v rubrike deti.

CESTY NA GOLGOTU

Pred mnohými rokmi kráčal istý muž ulicami Jeruzalema s krížom na pleciah. Za ním išiel veľký dav rôznych ľudí. Bola tam jeho matka, jeho známi, boli tam matky a otcovia, deti a starí ľudia, našli sa takí, ktorí ho nenávideli, ale i takí, ktorí ho obdivovali, chceli mu pomôcť, i takí, ktorých prinútili pomáhať, vojaci aj predstavitelia moci cirkevnej i svetskej. Jedni boli celkom blízko, iní sa dívali z ďaleka a zasa iní sa predierali davom, aby sa mohli dostať čo najbližšie. Určite tušíte, že hovoríme o Pánovi Ježišovi a jeho krížovej ceste na Golgotu.

Na pamiatku tejto jeho cesty sa konajú v pôste, viac ako v iných častiach liturgického roka, krížové cesty v kostoloch, kaplnkách, verejne i súkromne. Každý piatok a nedeľu sme sa smeli aj v našej farnosti zapojiť do spoločnej modlitby krížovej cesty, dokonca piatky boli výnimočné. Krížová cesta sa modlila aj pred aj po sv. omši, keď sa ju modlili tí najmenší z našej farnosti. S láskou a bolesťou v ich srdiečkach si uvedomovali aj svoj podiel viny na Ježišovej smrti a

ako mu svojou neposlušnosťou spôsobujú bolesť.

Kvetnou nedeľou Cirkev vstupuje do Veľkého týždňa. V túto nedeľu po večernej svätej omši bola výnimočná krížová cesta, ktorú pripravil pán kaplán František spolu s mladými a divadelníkmi. Živým stvárnením jednotlivých zastavení spojeným s hudbou a modlitbou nám všetkým pomohli viac si uvedomiť, aké tajomstvá budeme sláviť počas nasledujúceho týždňa a čo všetko Pán Ježiš musel pre náš hriech a zlobu

pretrpieť. Myslím, že každý z nás sa mohol na krížovej ceste nájsť. Pre mňa osobne bol najväčším zážitkom každý Ježišov pád na tejto ceste a hlavne odhodlane napriek slabosti, bolesti a krikú vojakov znova vstať a ísť ďalej. Vďaka patrí pánovi kaplánovi a všetkým, ktorí sa nebáli obetovať svoj čas pre dobro ostatných.

Na Veľký piatok sa podobný dav ako sme spomínali na začiatku, začal tvoriť na ceste smerom na Hrebienok. Áno, bol to dav, v ktorom boli mamy a otcovia, starí i mladí, zdraví a chorí... každý prišiel so svojim úmyslom, jedno sme ale mali spoločné, chceli sme tento čas venovať modlitbe - modlitbe krížovej cesty, chceli sme spolu s Ježišom kráčať k pomyselnému vrcholu Kalvárie. Už tradičnú veľkopiatočnú krížovú cestu na Peknú vyhladku viedol pán kaplán František, jednotlivé zastavenia sa modlili ľudia z davu. A tak sme mohli byť Pilátom, ktorý Ježiša odsúdil, vojakom, ktorý mu dal kríž na pleciah, stáť pri Ježišovi, keď padol do prachu zeme, prežiť stretnutie s Matkou, Šimonom či Veronikou. Smeli sme počuť slová napomenutia, ktoré Ježiš hovoril plačúcim ženám, stáť v tichu, keď ho vyzliekali zo šiat, počuť úder kladičky, byť pod krížom, i pri Matke, ktorá držala mŕtve telo v náručí, ba i kráčať v smútočnom sprievode ku hrobu a očakávať slávne vzkriesenie.

Sr. Mária Magdaléna

NEDEĽA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA V KRAKOVE

Slávenie Veľkej noci, jedného z najvýznamnejších kresťanských sviatkov, už máme za sebou. Opäť ubehli ako voda. A to doslova, keďže niektorým dievčatám a ženám sa tej vody naozaj aj ušlo. Všetci sme si počas týchto sviatkov pripomenuli veľkosť obety Ježiša Krista za naše hriechy, jeho poslušnosť až na smrť na kríži a zmŕtvychvstanie. Tým sa ale poslanstvo jeho nekonečnej lásky nekončí, ale práve naopak, začína.

Lásku Ježiša Krista môžeme pociťovať každý deň, ale ešte väčšmi nám ju prejavuje v prvú nedeľu po Veľkej Noci, na sviatok Božieho milosrdenstva. Pri zjavení sa sestre Faustine vyslovil po prvý raz veľké prisľúbenia spojené so slávením tohto sviatku. Najväčšie z nich je spojené so svätým prijímaním prijatým v tento deň. Je to prisľúbenie úplného odpustenia hriechov aj trestov, čiže taká milosť, akú dostávame len vo sviatosti svätého krstu.

Mnoho veriacich sa práve v túto nedeľu modlí korunku k Božiemu milosrdenstvu, po celom svete uctieva Boha v tomto tajomstve a pápež František slávi Eucharistiu na Námestí sv. Petra hojne zaplnenom pútnikmi. Každý z nás sa do slávania zapája rôznym spôsobom. Ja osobne som navštívila Sanktuárium Božieho milosrdenstva v Krakove spolu s partiou mladých a pánom kaplánom Františkom. O tretej hodine poobede sa v bazilike pravidelne začína modliť spomínaná korunka. Ako vždy prichádzame na poslednú chvíľu (alebo v tú pravú chvíľu?!), a tak sme si našli voľné miesta už iba na otvorenom priestranstve pred bazilikou. V takom peknom počasí,

aké nám vyšlo, to nepovažujem za nevýhodu. Na čerstvom vzduchu, pod modrou oblohou a okolo zástup ľudí, ktorý sa spoločne modlí, prosí i ďakuje. Neopísateľný zážitok! Už po druhýkrát som mala možnosť zúčastniť sa takejto akcie a zakaždým sa vraciam s novými pozitívnymi zážitkami a povzbudením.

Po slávení sv. omše bola na pláne návšteva kláštora Kongregácie sestier Matky Božieho milosrdenstva, ktorý vznikol v roku 1891. Počas 1. svetovej vojny tu žila sestra Faustina, prostredníctvom ktorej sa Ježišovo poslanstvo o Božom Milosrdenstve dostalo do celého sveta. V kláštornej kaplnke zasvätenej sv. Jozefovi majú veriaci možnosť uctiť si relikvie sestry Faustíny a obdivovať obraz Milosrdného Ježiša, ktorý bol práve tu v roku 1943 prvýkrát posvätený. Celé miesto dýcha sebe typickou duchovnou atmosférou a asi každého návštevníka ohromia krásne mozaiky s biblickými výjavmi v nedávno postavenom Sanktuárii sv. Jána Pavla II. Aj to sme navštívili a pred odchodom sme si pred ním stihli urobiť pár spoločných fotiek. Čitateľ by si mohol myslieť, že už sa tam nemáme prečo vrátiť, ale pravdou je, že naša partia sa každým rokom rozrastá a zo spoločnej „krakovskej nedele“ sa stáva tradícia.

Cestou domov si rekapitulujem naplno prežitý deň. Nedeľa Božieho milosrdenstva - aký dôležitý a toľko spomínaný pojem. Pochopila som ale význam a podstatu tohto sviatku? No význam slova „milosrdný“ poznám a je asi každému jasný. Človek majúci súcit s trpiacimi a biednymi ľuďmi. Človek, ktorý nám odpustí chybu či zlyhanie

a pomôže, keď to najviac potrebujeme. Ale čo ak sa tie moje chyby a zlyhania neustále opakujú?! Nestrať trpezlivosť so mnou? Nevyhodí ma, neopustí?

Dobrou správou je, že Božie milosrdenstvo trvá naveky. Je večné a teda nikdy nekončí. Práve nedeľou Božieho milosrdenstva oslavujeme veľkosť tejto Božej lásky, ktorá je nevyčerpatelná a neúnavná. V Bohu vždy nájdem oporu, pochopenie pre moje slabosti a pomoc v ťažkých chvíľach. Vďaka nemu mám istotu, že nebudem opustený, pretože on je so mnou stále. Každodenným povzbudením nám môžu byť slová Ježiša, ktoré povedal sestre Faustine: „Moje srdce je preplnené veľkým milosrdenstvom pre duše, najmä pre duše úbohých hriešnikov.“

Nedeľa Božieho milosrdenstva je teda dňom milosti pre všetkých ľudí, pretože všetci sme hriešni. Milosrdenstvo je jednou z najvyšších Božích vlastností a je prejavom jeho lásky k nám. A čo viac, naše každodenné prejavy obety, odpustenia a pomoci blížnym sú konkrétne prejavy lásky, ktoré sú najlepším svedectvom o milosrdenstve. Obraz Božieho milosrdenstva by mal mať zaslužené miesto v každej rodine či spoločnosti. Pamätám sa, že moja stará mama mala vždy plnú modlitebnú knižku obrázkov Božieho milosrdenstva. Až teraz chápem podstatu a dôležitosť tohto svätého výjavu. Ježiš, dúfam v Teba! Veď akou krajšou myšlienkou k Bohu by mohol človek začínať každý svoj ďalší deň?!

Aneta Mária Kocínová

SVIATOK NAŠICH DETÍ

Ježiš im povedal: „Nechajte deti a nebráňte im prichádzať ku mne, lebo takým patrí nebeské kráľovstvo.“ (Mt 19, 14)

Na začiatku trochu nervozity, prípravy a skúšky, možno tak by sa dala charakterizovať bezprostredná príprava na veľký sviatok, veľkú oslavu dňa, kedy štrnásť detí z našej farnosti prijalo do svojich srdc po prvýkrát Pána Ježiša. Nič z tých priprav však nemohlo zatieniť samotnú radosť, ktorá sa do nás vlievala počas slávnostnej svätej omše. Štrnásť detí v bielych rúchach schádzalo spoločne so svojimi rodičmi k oltáru, kde ich všetci štyria duchovní pastieri farnosti privítali. Počas celej svätej omše som, ako matka prvoprijímajúcej dcéry, mala na krajíčku slzy. Pociť veľkej radosti, hrdosti, ale aj zodpovednosti sa miešal v mojom vnútri. Veď prijať po prvýkrát do srdca Pána Ježiša je obrovský dar. A práve v tento deň, 8. mája 2016, tento veľký dar dostali naše deti. Azda všetci z nás rodičov, sme hlboko ocenili spôsob, akým pán farár poňal slávnosť prvého svätého prijímania. Vyzdvihol dôležitosť rodiny a uctil si spolu

s prvoprijímajúcimi deťmi matky, keďže sa táto slávnosť konala práve v Deň matiek. Deťom sa zasa páčila kázeň pána kaplána Františka, ktorý Ježišovu lásku a jeho starostlivosť o nás pripodobnil dáždniku, okuliarom a kvetu. Každý z duchovných otcov farnosti svojím spôsobom prispel k slávnostnej atmosfére svätej omše. Týmto im chcem všetkým poďakovať za mesiace priprav detí na prvú svätú spoveď a prvé sväté prijímanie. Za sväté omše, hodiny náboženstva, za veselé chvíle na detských

stretnutiach. Tie by sa nezaobišli bez našich milých animátoriek, ktorým taktiež patrí jedno veľké ďakujem.

Nech deti, ktoré prijali Telo a Krv Pána Ježiša, nie sú nikdy hladné a smädné, pretože Ježiš povedal: „Ja som chlieb hladovať, a kto verí vo mňa, nikdy nebude žízniť.“ (Jn 6: 35).

Beáta Evansová

MOJA MAMA

Ach, moja mamka.

Je to človek, ktorý ma vždy pohladí po tvári.

Ak ma niečo bolí, ona do toho len raz fúkne a už sa to zahojí.

Moja mamka ma vždy podrží, keď to najviac potrebujem.

Ona sa teší z mojich úspechov, z neúspechov sa len usmeje a povie: „Určite sa to nambudúce podarí.“

Ráno vstane, príde k mojej posteli a pekne ma zobudí. Niekedy aj pesničkou, ktorú mi s tatíkom spievali: „Vstávaj, vstávaj, slnko mojich očí. Vstávaj, vstávaj moje slniečko. Slnko nám už do domčeka

vkročilo. Vstávaj, vstávaj, šepká do uška.“

Ja sa len zasmejem. Niekedy sa hnevám, lebo sa mi vážne do školy ísť nechce. Ale mamička mi aj tak pomôže. Moja mamka je môj anjel, ktorý mi vždy pusku na dobrú noc dá. Už od malička ma vychováva, aby zo mňa bolo slušné dievča.

Máme spolu veľmi veľa zážitkov, na ktoré si aj veľmi rady spomenieme.

Keď zatúžim po niečom, mamka nad tým porozmýšľa a rozhodne sa, či to dostanem a či nie. Keď jej donesiem kvetiny, je veľmi šťastná. Moja mamka zostane navždy v mojom srdci.

Timka Polorecká

DIECÉZNA SVATYŇA BOŽIEHO MILOSRDENSTVA SMIŽANY

V práve prebiehajúcim mimoriadnom Svätom roku milosrdenstva sa pozornosť veriáči sústreďuje na kostoly s týmto patrocinom. Naša diecéza má takúto svätýňu v Smižanoch.

Kostol je pútnickým miestom, pri konsekrácii otcom biskupom Františkom Tondrom dňa 18. apríla 2009 bol vyhlásený za diecéznu Svätýňu Božieho Milosrdenstva. Nachádzajú sa tu relikvie troch svätých – apoštolov Božieho milosrdenstva:

- sv. Faustíny Kowalskej
- sv. Vincenta Pallottiho
- sv. Jána Pavla II.

Vo svätyni a v príslušnom rehoľno-pastoračnom centre je prístupná verejnosti po omšiach výstava pápežských darov z Vatikánu, ktoré dostal pápež Ján Pavol II. na svojich apoštolských cestách a

časť z nich daroval Spoločnosti katolíckeho apoštolátu pri Rímskokatolíckej farnosti Smižany – duchovným otcom pallotínom, ktorí spravujú tento kostol. Výstava je jedinou svojho druhu na Slovensku.

„Hľadaj Boha a nájdeš ho. Hľadaj ho vo všetkom a nájdeš ho všade. Hľadaj ho v každom čase a nájdeš ho vždy.“

(Vincent Pallotti)

PRIVELĀ MILOSRDENSTVA?

Pred niekoľkými rokmi v istej škole v severnom Taliansku učiteľ náboženstva vysvetlil žiakom podobenstvo o márnoträtom synovi. Potom ich požiadal, aby napísali prácu na akúkoľvek tému, ktorá by odrážala rozprávanie, čo si práve vypočuli. Väčšina žiakov zakončila svoje rozprávanie tak, že otec prijme svojho syna, prísne ho potrestá a pošle ho bývať k svojim sluhom, aby sa naučil, že nemá utrácať rodinné bohatstvo...

Taká je reakcia človeka. Reakcia staršieho brata je ľudská. No Božie milosrdenstvo je božské.

Ako sa dá zvládnuť komplex staršieho syna v podobenstve? Niekedy počujeme, a to aj v cirkvi, že je to priveľa milosrdenstva. Cirkev musí hriech odsúdiť...

Cirkev odsudzuje hriech, lebo musí vravieť pravdu, čo je hriech. No zároveň objíma hriešnika, ktorý si prizná, že je hriešnik, priblíži sa k nemu, hovorí mu o nekonečnom Božom milosrdenstve. Ježiš odpustil dokonca tým, ktorí ho ukrižovali a pohrdali ním. Musíme sa vrátiť k evanjeliu. Tam sa spomína nielen prijatie či odpustenie, ale aj hostina pre syna, ktorý sa vrátil. Výrazom milosrdenstva je radosť hostiny, ktorú veľmi dobre

vyjadruje Evanjelium podľa Lukáša: „Tak bude aj v nebi väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie, ako nad deväťdesiatimideviatimi spravodlivými, ktorí pokánie nepotrebujú“ (15,7). Nehovorí, že ak by potom znova zhrešil, ak by robil ako predtým, ak by páchal hriechy, nech si poradí sám. Nie, pretože Petrovi, ktorý sa ho pýtal, koľko ráz má odpustiť, Ježiš odpovedal: „Sedemdesiat sedem ráz“ (Evanjelium podľa Matúša 18,22), to znamená vždy. Starší syn milosrdného otca mohol povedať pravdu o tom, čo sa stalo, hoci tomu nerozumel, aj preto, lebo keď sa druhý brat začal obviňovať, nemal čas rozprávať, keďže otec ho prerušil a objal. Práve preto, že je hriech vo svete, práve preto, že naša ľudská prirodzenosť je ranená dedičným hriechom, sa musí Boh, ktorý nám daroval svojho Syna, zjaviť ako milosrdenstvo. Boh je láskavý, pozorný Otec, pripravený prijať každého, kto spraví čo len malý krôčik alebo aspoň túži vykročiť smerom domov. On pozoruje obzor, očakáva nás, už nás čaká. Nijaký akokoľvek veľký ľudský hriech nemôže prevážiť nad milosrdenstvom alebo ho nejako obmedziť.

Albino Luciani bol už niekoľko rokov biskupom vo Vittorio Veneto, keď dával duchovné cvičenia pre kňazov. Vysvetľoval podobenstvo o márnoträtom synovi. O

otcovi povedal: „On čaká. Vždy. A nikdy nie je príliš neskoro. On je taký... Je to otec. Otec, ktorý čaká pri dverách. Zbadá nás, kým sme ešte ďaleko, dojde sa a beží, aby sa nám hodil okolo krku a nežne nás pobožkal... Náš hriech sa tak stáva takmer šperkom, ktorý mu môžeme darovať, aby sme mu spôsobili potešenie, že môže odpúšťať... Patrí sa, aby bohatý človek daroval klenoty, a tak nechať, aby Boh zvíťazil, nie je žiadna prehra, ale radosť víťazstvo.“

Cirkev nasledujúca Pána je povolaná vylievať jeho milosrdenstvo na všetkých, ktorí uznávajú, že sú hriešni, zodpovední za spáchané zlo, ktorí cítia, že potrebujú odpustenie. Cirkev nie je na svete, aby odsudzovala, ale aby umožnila stretnutie s láskou pramenicou z najhlbšieho vnútra, akou je Božie milosrdenstvo. Aby k tomu došlo - často to opakujem - treba vyjsť z kostolov a farností, ísť hľadať ľudí tam, kde žijú, kde trpia, kde dúfajú. Poľná nemocnica - obraz, ktorý rád používam na opísanie „cirkvi, ktorá vychádza“ - sa postaví tam, kde sa bojuje. Nie je to všetkým vybavená pevná štruktúra, kam si chodíme liečiť malé i veľké choroby. Je to mobilná štruktúra, kde sa podáva prvá pomoc, robí sa prvý zákrok, ktorý zabráni, aby bojujúci zomreli.

Poskytuje sa tu nevyhnutná liečba, nie špeciálne vyšetrenia. Dúfam, že mimoriadny Svätý rok umožní, aby sa viac ukázala tvár cirkvi, ktorá znova odhalí materské lono milosrdenstva a vykročí v ústrety toľkým zraneným, ktorí potrebujú, aby boli vypočutí, pochopení, ktorí potrebujú odpustenie a lásku.

Čo si myslíte o ľuďoch, ktorí sa stále spovedajú z tých istých hriechov?

Ak sa tým myslí takmer automatické opakovanie formulára, povedal by som,

že kajúcnik nie je dobre pripravený, nebolo mu to vysvetlené, nevie si spytovať svedomie a nepozná mnohé hriechy, ktoré sa páchajú, no on si ich neuvedomuje... Ja mám veľmi rád spovede detí, lebo deti sú konkrétne, povedia, ako sa to stalo. Človek sa musí usmiať. Sú jednoduché. Povedia, čo sa stalo, a vedia, že to, čo urobili, je zlé.

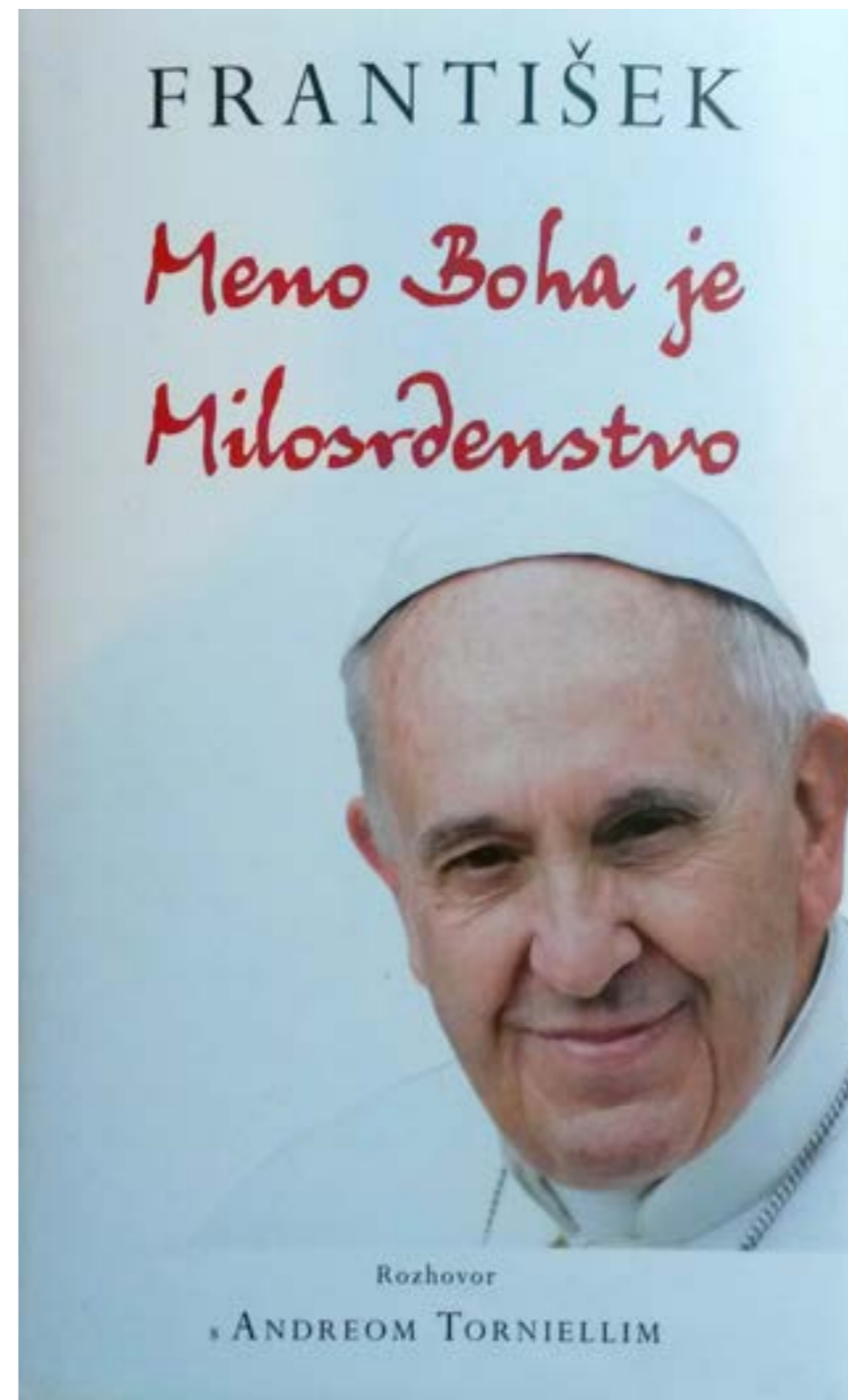
Ak ide o opakovanie, ktoré sa stáva zvykom, je to akoby človek nevedel rásť v poznaní seba samého ani v poznaní Pána, akoby neuznával, že zhrešil, že má rany, ktoré treba vyliečiť. Rutinná spoveď sa

podobá na čistiareň, o ktorej som hovoril predtým. Koľko ľudí je zranených, aj psychicky, ktorí si to nepriznávajú. Toto by som povedal o ľuďoch, ktorí sa spovedajú podľa formulára...

Niečo iné je, ak človek upadne v tom istom hriechu a trpí tým, ak má problém znova vstať. Je veľa pokorných ľudí, ktorí vyznávajú svoje opätovné pády. V živote každého muža a každej ženy nie je dôležité, aby cestou nikdy nepadli. Dôležité je, aby opäť vstali, aby nezostali na zemi a lízali si rany. Pán milosrdenstva mi vždy odpustí, to znamená, že mi zakaždým ponúkne príležitosť, aby som začal znova. Miluje ma takého, aký som, chce ma opäť pozdvihnúť, drží nado mnou svoju ruku. A to je úloha cirkvi - ukázať ľuďom, že nie sú situácie, z ktorých by sa nedalo dostať, že kým žijeme, vždy je možné začať odznovu, len musíme Ježišovi dovoliť, aby nás objal a odpustil nám.

Z čias, keď som bol rektorom vo veľkom jezuitskom kolégiu a kňazom v Argentíne, si pamätám na matku, ktorá mala malé deti a manžel ju opustil. Nemala stabilnú prácu, darilo sa jej najst' si prácu len počas niekoľkých mesiacov v roku. Keď nemala prácu, robila prostitútku, aby mohla nakrmiť svoje deti. Bola skromná, chodila do kostola, prostredníctvom Charity sme sa jej snažili pomôcť. Spomínam si, že raz - bolo to v čase vianočných sviatkov - prišla spolu s deťmi do kolégia a chcela sa so mnou stretnúť. Zavolali ma a ja som ju prijal. Prišla mi poďakovať. Myslel som si, že prišla poďakovať za potravinový balíček z Charity, ktorý sme jej poslali. „Dostali ste ho?“ spýtal som sa jej. „Áno, áno, aj zaň vám ďakujem,“ odpovedala. „No ja som prišla, aby som vám poďakovala predovšetkým za to, že ste ma nikdy neprestali oslovovať - pani“. V takých situáciách sa človek naučí, aké dôležité je citlivo prijať človeka, ktorý stojí pred vami, nezraníť jeho dôstojnosť. Pre ňu bola skutočnosť, že kňaz ju naďalej oslovoval „pani“, hoci tušil, aký život viedla v čase, keď nemohla pracovať, rovnako dôležitá, alebo azda aj dôležitejšia než konkrétna pomoc, ktorú sme jej poskytli.

Z knihy Meno Boha je Milosrdenstvo, rozhovor s Andreom Toriellim

O PÁR DNÍ SA STRETNEŠ S JEŽIŠOM

Mnohí poznáme pána farára Mariána Kuffu zo Žakoviec. Je to mimoriadny kňaz, ktorý sa vie prihovoriť každému svojim jedinečným jednoduchým spôsobom, ktorému rozumie každý.

Dielo, ktoré vykonal v Žakovciach, by vedeli oceniť najmä ľudia bez domova, týrané matky s deťmi a mnohí chorí a opustení, ktorí tam našli svoj domov.

Knižôčka *Kazateľnica život*, ktorá sa mi nedávno dostala do rúk, ma veľmi oslovila. Niektoré príbehy, ktoré sú v nej opísané, možno poznáme z jeho príhovorov aj v našej farnosti. Vydavateľstvo Kumran, v ktorom táto útlá knižka vyšla, malo podmienku, že žiadna časť tejto knihy nemôže byť reprodukována bez ich súhlasu. Požiadala som ich preto o možnosť uverejniť nejaký príbeh v *Ratolesti*. Súhlasili, za čo im veľmi pekne ďakujem.

Je o nekonečnom Božom milosrdenstve, veľmi aktuálne práve tento rok:

Tri dni vkuse by som vám mohol rozprávať o Božom milosrdenstve. Boh je taký dobrý. Zomrelo mi už vyše dvadsať chlapov.

Raz mi doviezli jedného z týchto chlapov

a hovoria: "Pán farár, dávame mu dva až tri dni života..."

"Čože?!" Duchu Svätý, čo robíš? Pomodlil som sa ruženec, pomaličky som k nemu prišiel a hovorím mu: "Jožko, niečo ti poviem."

"A čo?"

"Poviem ti niečo tak po chlapsky, Jožko, v týchto dňoch sa stretneš s Pánom Ježišom."

Také oči vypúli. Krásne modré oči. "Čože?!"

"V týchto dňoch sa stretneš s Pánom Ježišom. Ja nie som pánom života a smrti a ani kúsok ti nepridám a ani kúsok ti neskrátim tvoj život. Ja som len Boží služobník. Prišiel som ťa pripraviť na toto stretnutie. Preto som tu. Neoklamať ťa, ale pripraviť."

"Farár, keby si vedel moje hriechy..."

"Neboj sa, milosrdenstvo Božie je väčšie ako tvoje hriechy."

"Ja som nebol roky na spovedi!"

"Neboj sa, pomôžem ti, ideme na to?"

"Ideme!"

Vyspovedal som ho, zaopatril. Odľahlo mu, videl som to na ňom. Na druhý deň som prišiel za ním, veľmi ťažko dýchal. Podal som mu sväté prijímanie.

"Jožko?"

"No?"

"Pozdrav v nebi Pannu Máriu!"

"Pozdravím!"

"Od farára zo Žakoviec i od chlapcov zo Žakoviec..."

"Pozdravím..."

Hned' nato mi umrel. Viete, aké zimomriavky mi šli po tele? Myslím si:

Bože, ty si taký dobrý!

Najkrajší kvet Božej lásky je milosrdenstvo. Ponúkajú sa ti dve brány: Božej spravodlivosti a Božieho milosrdenstva. Cez Božiu spravodlivosť neprejde nikto, treba sa nám tlačíť cez tú druhú bránu, bránu Božieho milosrdenstva.

Kto chce byť stále spravodlivý, bude sa často myliť. Pretože všetky okolnosti a všetky prípady pozná iba Boh. Len Boh môže spravodlivo súdiť. Ostáva teda len druhá možnosť - Božie milosrdenstvo.

Keď budeš chcieť byť stále spravodlivý, budeš sa často myliť. Keď budeš milosrdný, nezmylíš sa nikdy. Boh je láska, Boh je milosrdenstvo. Buďte milosrdní, aby ste dosiahli milosrdenstvo.

Ešte jedna vec: Stav sa so mnou, že nemáš taký hriech, ktorý by ti Boh neodpustil. Stav sa a prehráš. Čím väčší hriech si, tým viac ťa Boh miluje. Keď má matka päť detí a jedno ochorie, ktorému sa najviac venuje? Tomu piatemu, chorému. Ty si to choré dieťa. Nikdy sa neboj, Boh ťa má tým väčší rád, čím si väčší hriechnik.

Duch Svätý účinkuje v hriešnom človeku. Jediná prekážka, ktorá tam je, ktorá zatvára srdce, je tvoja pýcha. Pozvi v pokore Ježiša: "Pane, ja nie som čistý človek, mám veľa hriechov."

Keď otvoriš svoje srdce s kľúčikom pokory, Duch Svätý doň vojde. Prvé, čo urobí, je, že vyčistí tvoje srdce a zmení tvoj život. Zmení sa od podstaty. Neboj sa otvoriť srdce také, aké máš. Pozvi Ježiša do svojho života a napodobňuj ho tou najkrajšou vlastnosťou.

Čím som starší, tým viac obdivujem Božie milosrdenstvo a žasnem nad ním.

Prípravila Monika Macuráková

SÚ POTREBNÉ SKUTKY DUCHOVNÉHO MILOSŔDENSTVA?

Prečo milosrdenstvo? Prečo skutky? Na tieto otázky prečo častokrát ostaneme prekvapení a premýšľame. Dnes si uvedomujeme, že sme povolani žiť milosrdenstvo, pretože najprv bolo milosrdenstvo preukázané voči nám. Aké ťažké sa zdá znova a znova odpúšťať! A predsa je odpustenie nástrojom, ktorý sme dostali do svojich krehkých rúk, aby sme dosiahli pokoj srdca. Koľko nebezpečných a bolestných situácií sa dnes vyskytuje nielen vo svete, ale aj v našom okolí. Koľkými ranami na tele i na duši sú poznačení mnohí ľudia. Pýtame sa: prečo? Dnes vidíme, že sme povolani liečiť tieto rany, mierniť ich olejom útechy, obväzovať ich milosrdenstvom a liečiť nevyhnutnou solidaritou a láskavou pozornosťou. Ježiš povedal Sestre Faustine: „Žiadam skutky milosrdenstva, ktoré majú vyplývať z lásky ku mne.“ Sami si uvedomujeme, že milosrdenstvo máme svojim blíznym preukazovať vždy a všade, nemôžeme sa tomu vyhýbať, ani sa vyhovárať, ani sa od toho oslobodiť. Milosrdenstvo je súčasť nášho kresťanského života. Sv. Pavol povzbudzoval ku konaniu skutkov milosrdenstva, poukázal i na to, že tieto majú vychádzať z lásky k samotnému Bohu: „Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť. Znášajte sa navzájom a odpúšťajte si, ak by mal niekto niečo proti druhému...“ Tým, že nás Kristus nabáda, aby sme boli milosrdní tak, ako je milosrdný náš nebeský Otec, vyzýva nás k tomu, aby sme kráčali cestou, ktorá je vlastná povahe milosrdenstva, čiže cestou, ktorá vedie k božskej veľkosti. Tá sa prejavuje veľkorysostou pri jednaní s inými. Jednoduchý skutok milosrdenstva

takto môže priniesť útechu v čase veľkej núdze. V Katechizme Katolíckej cirkvi môžeme čítať: skutky milosrdenstva sú dobročinné skutky, ktorými pomáhame svojmu bližnému v jeho telesných a duchovných potrebách. Skutky duchovného milosrdenstva sú:

- napomínať hriešnikov,
- poučať nevedomých,
- dobre radiť pochybujúcim,
- tešiť zarmútených,
- trpezlivo znášať krivdu,
- odpúšťať ubližujúcim,
- modliť sa za živých a mŕtvych.

Možno sa tu zastavíme a premýšľame. Pýtame sa: Čo to pre mňa znamená? Vieme, že milosrdenstvo sa týka celého človeka – tela i duše. Vnútorne povaha tak duchovných, ako aj telesných skutkov dokazuje, že sme blíznymi a údm, strážcami, opatrovníkmi, svojich bratov a sestier. V prejave pomoci môžeme vnímať Ježišove slová: „Čokoľvek ste urobili jednému z mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ V prípade duchovných skutkov Kristus prikazuje bratské napomenutie, ako aj odpustenie previnení. Vykonávanie prvých štyroch duchovných skutkov si vyžaduje určitý stupeň taktu a opatrnosti, pretože každý z nich do značnej miery závisí od veľkosti potreby, ktorú treba naplniť a od kompetencie alebo stavu toho, ktorému táto zodpovednosť pripadá. Avšak posledné tri má na dosah každý. Človek sa teda nemôže ospravedlniť výhovorkou, že mu chýba nejaký zvláštny druh darov, ktoré by mu bolo treba na to, aby vykonával tieto skutky milosrdenstva.

Všetci si máme uvedomovať, že byť milosrdnými znamená akoby sme dali niekomu nejaký dar. Milosrdenstvo sa často považuje za „niečo zmäkčilé“ čo robia len beznádejne romantickí „konatelia dobra“. Hovorí, že „skutočný život“ nemá priestor pre milosrdenstvo. Avšak milosrdenstvo je základným kameňom fungovania spoločnosti. Žiadne ľudské vzťahy (najmä manželstvo a rodina) nemôžu správne fungovať bez milosrdenstva. Teraz je ten čas, aby sme v modlitbe uvažovali o veľkodušnosti Božieho milosrdenstva a nechali sa hlbšie vtiahnuť do tajomstva Boha lásky a milosrdenstva. Keď nás bude živiť Božia milosrdná láska, necháme sa ňou presvedčiť a posilniť, aby sa milosrdenstvo stalo našim spôsobom života. Alexander Arnold sa často modlil: „Nauč ma cítiť úzkosti druhého človeka, skrývať nedostatky, ktoré vidím, aby milosrdenstvo, ktoré preukazujem druhým, bolo preukázané aj mne.“ Nesmieme zabúdať na to, že milosrdenstvo je odpoveď Lásky na utrpenie. Pozerajme cez svoju vieru na Ježiša, on žil a dýchal milosrdenstvo. Ak nám totiž majú skutky milosrdenstva priniesť spásu, tak duch musí byť zakorenený v láske k Bohu, ktorou ho milujeme nad všetko ostatné. A možno po prečítaní tohto úryvku nepýtajme sa prečo, ale sa pýtajme: Ktorý skutok duchovného milosrdenstva chcem ja prejavovať bližnému?

Modlime sa: Pane, daj mi silu, aby som vždy vedel prejavovať skutok duchovného milosrdenstva.

František Beško, kaplán

CHIARA CORBELLA PETRILLO

SKUTOČNÉ CELEBRITY

V sobotu 16. júna 2012 sa v rímskej Farnosti sv. Františky konal pohreb mladej Chiary. Zúčastnilo sa na ňom niekoľko tisíc ľudí, ktorí tleskali, keď jej rakvu vniesli do kostola a rovnako, keď ju vynášali. Obrady koncebrovalo viac než dvadsať kňazov. Prišiel aj kardinál Vallini, generálny vikár Svätej stolice pre Rímsku diecézu, ktorý na pohrebe predniesol krásny príhovor a Chiaru označil za „druhú Giannu Berrettovú Mollovú“.

Kto bola táto sympatická, vždy usmiata mladá žena? Zomrela vo veku dvadsaťosem rokov na rakovinu, ktorú jej objavili, keď bola v piatom mesiaci tehotenstva. Liečbu odložila, aby mohla donosiť svoje dieťaťko, po ktorom tak veľmi túžili spolu so svojím manželom Enricom.

Toto jej tehotenstvo však nebolo prvé. Chiara si už skôr prešla ťažkými chvíľami. Bola totiž už predtým dva razy v pozhnanom stave, ale obe tehotenstvá sa skončili smrťou detí tridsať minút po pôrode. Prvé bolo dievčatko - Maria Grazia Letizia, druhý bol chlapček - Davide Giovanni. Spolu s manželom videli svoje deti žiť polhodinu. Počas tejto polhodiny obe deti pokrstili a s láskou a nehou pestovali. Vždy, keď si na ne spomenuli, cítili šťastie, že ich mohli mať a vidieť.

Chiara to opísala takto: „Ak by som išla na potrat, určite by som sa snažila na tieto chvíle za každú cenu zabudnúť. Na chvíle pôrodu a kratučkého života však často spomínam a vraciam sa k nim.“

Mladí manželia prežívali utrpenie, trauma a určite aj pocity sklamaní, no neuzatvorili sa do svojej bolesti a neprestali túžiť po dieťati. Zakrátko bola Chiara v pozhnanom stave. Tentoraz sa malo narodiť zdravé chlapča. V piatom mesiaci tehotenstva sa však objavili u Chiary zdravotné ťažkosti. Lekári napokon vyriekli krutý ortiel: onkologické ochorenie. Odtvtedy sa začal ťažký boj. Chiara a jej manžel sa s veľkou vierou a dôverou obrátili k Bohu a rozhodli sa povedať „áno“ životu. Chiara chránila svoje dieťa, i keď veľmi riskovala. Odložila totiž svoju terapiu až na čas po pôrode. Francesco sa narodil zdravý a krásny 30. mája 2011, ale jeho matka ho prežila iba o niečo viac než rok. Svoj boj s drakom, ako podľa Apokalypsy nazvala nádor, s ktorým bojovala, prehrala. Prehrala pozemský boj, aby získala večný život.

Svojmu synovi Francescovi chcela Chiara k prvým narodeninám darovať niečo, čo by vydržalo. Dva týždne pred smrťou mu napísala list. Okrem iného v ňom stojí: „Bol si veľkým darom v našom živote, lebo si nám pomohol hľadiť nad naše ľudské hranice. Keď nám lekári chceli nahnať strach, tvoj taký krehký život nám dával silu ísť ďalej. Z toho mála, čo som pochopila v týchto rokoch, ti môžem povedať len toľko, že stredobodom nášho života je láska, lebo sa rodíme z aktu lásky, žijeme preto, aby sme milovali a boli milovaní a zomierame, aby sme spoznali pravú Božiu lásku. Cieľom nášho života je milovať a byť vždy pripravený učiť sa milovať druhých tak, ako ťa to môže naučiť len Boh... Čokoľvek budeš robiť, bude to mať zmysel len ak uvidíš, že to slúži večnému životu. Ak budeš milovať naozaj, uvedomíš si, že nič ti

naozaj nepatrí, lebo všetko je dar. My sme milovali tvojich súrodencov Mariu Graziu Letiziu a Davide Giovanniho a milovali sme teba s vedomím, že nie ste naši, že ste neboli stvorení pre nás... Boh nám ich vzal, ale len preto, aby nám daroval väčšie a otvorenejšie srdce, aby sme mohli prijať večnosť už v tomto živote. Vďaka nim sme sa ešte viac zalúbili do večného života a prestali sme sa báť smrti. Nikdy neklesaj na ducha, synček môj, Boh ti nikdy nič nevezme. Ak berie, je to len preto, aby ti mohol dať omnoho viac... Voláš sa Francesco práve preto, lebo svätý František nám zmenil život a dúfame, že bude môcť byť príkladom aj pre teba... Vieme, že si výnimočný a že máš veľké poslanie, Pán ťa mal vo svojom pláne odjakživa a ak mu otvoríš svoje srdce, ukáže ti cestu, po ktorej máš ísť... Len ver, stojíš to za to!“

Pri stretnutí so Svätým Otcem Benediktom XVI. Chiara povedala svojmu manželovi: „Ja sa postarám o Mariu a Davida tam, kam odchádzam, ty zostávaš tu, staraj sa teda dobre o Františka.“

Životný príbeh Chiary a Enrica je zachytený v knihe „Narodili sme sa a už nikdy nezomrieme“. Prekvapil tisíce ľudí v celom Taliansku a rozšíril sa do celého sveta. Podľa Enrica má byť prostým svedectvom o tom, že Boh je dobrý a že človek môže zomrieť šťastný.

Chiara darovala život jednoznačným činom, pre ktorý sa rozhodla. Žila stravujú svoj život v láske k druhým. Svojím postojom v chorobe a svojím rozhodnutím sa pre život dieťaťa dala všetkým opravdivý príklad možnej a uskutočniteľnej životnej cesty. Jej život viery a dôvery v Boha sa stal znamením nádeje pre nás všetkých. Nech nám jej príklad pomôže milovať život od počatia a chrániť ho! Nech nám všetkým pomáha v krízových situáciách, keď sa rozhoduje o živote a smrti počatých detí!

Daniela Krajčová

PÚTNICKÉ MIESTO MONTSERRAT

Montserrat sa nachádza asi šesťdesiat kilometrov severozápadne od Barcelony. Ide vlastne o pohorie - jeden veľký masív, ktorý vznikol usádzaním sa pieskových a vápenatých sedimentov v obrovskom treťohornom jazere, ktoré sa na tomto mieste kedysi nachádzalo. Horotvorné procesy neskôr sedimenty vytlačili vysoko nad okolitý terén a povetrie s eróziou sa postarali o jeho súčasný, mimoriadne členitý vzhľad.

Horapôsobí už z diaľky priam rozprávkovo a pri bližšom pohľade jednotlivé bralá ponúkajú obrovský priestor predstavivosti a v okamihu sa menia na obrovské tváre, sediace i stojace postavy, zvieratá a rôzne fantastické bytosti.

Pre svoju výnimočnosť sa stalo územie masívu národným parkom. Členitý terén je obľúbeným cieľom skalolezcov, no nájde sa tu aj dostatok chodníkov pre menej akčných turistov. V masíve sa nachádza niekoľko jaskýň, ktoré ľudia vyhľadávali už v praveku, doložené sú nálezy z obdobia neolitu. Výnimočný charakter miesta, pocit vzdialenosti a odstupu od sveta „tam dolu“, ako aj pramene pitnej vody a prístrešok v podobe jaskýň spôsobili, že sa hora postupne stávala útočiskom svätých mužov, neskôr kresťanských pustovníkov.

História benediktínskeho kláštora na vrchu Montserrat začala v roku 880 - deti, ktoré pásli ovce, vraj videli jasný svetelný lúč dopadať na vrch hory, zároveň začuli spievať anjelov a ich srdcia naplnila nebeská radosť. Vrátili sa domov, o tomto

zážitku porozprávali svojim rodičom, ktorí sa tam tiež vybrali. Asi po mesiaci jaskyňu, v ktorej sa tieto videnia odohrávali, navštívil miestny kňaz. V nej neskôr našli podobizeň Panny Márie a z jaskyne sa stalo pútnické miesto. Počas jeho histórie ho navštívilo mnoho známych mien, vrátane pápeža Benedikta XIII., Krištofa Kolumba, ktorý po ňom pomenoval ostrov v Antilách, Cervantesa, von Humboldta. Návštevy boli aj kráľovské: Fernando, Isabella, Carlos I., Felipe II., Ľudovít XIV.

V priebehu 12. a 13. storočia vzniká románska bazilika, ktorá sa vďaka vyrezávanej soške Panny Márie stala pútnickým miestom. Drevo v priebehu storočí prirodzene zhnedlo a tak získala patrónka Katalánska novú prezývku „La Moreneta“, vo voľnom preklade „Čierna Madona“.

Význam kláštora časom rástol. Pravdepodobne už v roku 1223 tu existoval chlapčenský spevácky zbor La Escolanía, ktorý pôsobí až dodnes a venuje sa spevu viac-hlasných gregoriánskych chorálov.

V roku 1490 sa v kláštore udomácnila kníhtlač a jeho sláva rástla aj vďaka tomu, že jeden z montserratských mníchov, istý Bernal Boil, sa v roku 1493 pripojil ku Kryštofovi Kolumbovi na jednej z jeho ciest do Nového sveta a po kláštore pomenoval jeden z ostrovov Antilského súostrovia.

19. a 20. storočie priniesli kláštoru na Montserrate viacero ťažkých úderov. Najprv ho v rokoch 1811-12 vážne

zničili Napoleonské vojská, potom ho pozemkový zákon z roku 1835 pripravil o zvyšok majetku a v kláštore zostal žiť jediný mních. V roku 1844 sa však situácia zmenila, mnísi sa smeli vrátiť a v roku 1858 začali s rekonštrukciou. Ťažké časy sa však vrátili počas občianskej vojny v rokoch 1936-39. Mnísi museli znovu odísť, mnohí dokonca zahynuli. Po vojne zavládol v krajine Frankov režim, no vláda Katalánskej autonómnej oblasti začala kláštor všemožne podporovať, smeli sa v ňom slúžiť omše v kataláncine, čo bolo na ostatnom území prísne trestané. Kláštor sa preto stal symbolom odporu voči nadvláde Madridu. V 80. rokoch dvadsiateho storočia bola opravená bazilika, časti kláštora a pribudlo viacero nových zariadení pre turistov a pútnikov.

Kláštor má vlastnú reštauráciu, múzeum, knižnicu, galériu, v ktorej sa dajú vidieť diela takých umelcov ako napríklad Picasso, Monet, Degas, Braque, Dalí, Tàpies a iní.

Každý deň o jednej hodine popoludní spieva v bazilike chlapčenský zbor gregoriánske chorály a ďalšiu sakrálnu hudbu. Je to jedno z najprestížnejších hudobných telies v Španielsku. Montserrat sa však oplatí navštíviť každému, bez ohľadu na náboženské vierovyznanie, už len pre tie nádherné výhľady, okolitú prírodu a umenie ukryté v jeho dvoch múzeách.

Monika Macuráková, zdroj internet

DREVENÉ KOSTOLY

Kostol v Lukove

Kostol v Bodružali

Kostol v Tvrdošíne

Každá časť Slovenska ukrýva v sebe kultúrne bohatstvo, ktoré je charakteristické pre danú oblasť. Popri Čičmianskych dreveniciach alebo skanzenoch máme na Slovensku aj ďalší skvost ľudovej architektúry, ktorý si všimla dokonca aj medzinárodná komisia pre historické a kultúrne pamiatky UNESCO. Sú to drevené chrámy.

Väčšinu z nich nájdete na východnom a severnom Slovensku, na úpätí Karpát. Drevené chrámy za svoj špecifický vzhľad vďaka jedinečnej stavebnej technológii, pri ktorej majstri remeselníci používali ako stavebný materiál výlučne drevo.

Drevené chrámy pochádzajú zo 16. až 18. storočia a stavali sa prevažne na vyššie položených, niekedy až ťažko prístupných miestach v obciach. Pôdorys a stavbu chrámu ovplyvňuje aj typ sakrálnej stavby, na Slovensku nájdete rímskokatolícke, evanjelické, gréckokatolícke, aj pravoslávne drevené chrámy.

Zaujímavosťou je, že vo väčšine chrámov sa dodnes pravidelne konajú bohoslužby.

Keď sa pozriete na chrámy zblízka, nenájdete žiadne kovové spoje. Úloha postaviť stavbu bez použitia jediného klinca v minulosti preverila stavebné zručnosti nejedného miestneho remeselníka. Preto sa vlastne nepoužíval iný stavebný materiál okrem dreva?

Pri spevňovaní vencov zrubu a iných konštrukčných prvkov sa z duchovných dôvodov nesmeli používať klince. Tie boli totiž priamo asociované s ukrižovaním Krista. Ľudoví majstri sa preto snažili o zhotovenie drevených spojov, ktoré boli pevné a odolávali poveternostným vplyvom. Riešením boli dômyselné tesárske väzby a drevené dubové klíny, ktorými sa spevňovali hlavné konštrukčné časti.

NA SLOVENSKU

Okrem použitia prírodných materiálov, predovšetkým dreva, sa chrámy vyznačujú charakteristickou umeleckou výzdobou. Krásne šindľové strechy sú príkladom tesárskych a rezbárskych zdatností našich predkov, rovnako aj železné kríže ukuté u miestnych kováčov. To jedinečné skrývajú všetky chrámy vo vnútri – umelecké výtvarné či sochárske diela – v rímskokatolíckych a evanjelických kostoloch zakomponované v bohato zdobených oltároch, v chrámoch východného obradu v podobe ikonostasov, drevených stien s ikonami oddelujúcimi svätyňu od zvyšnej časti chrámu.

Na druhej strane, to, čo na týchto chrámoch dodnes obdivujeme, zároveň prispelo k ich súčasnému malému počtu. Nezachovalo sa ich totiž veľa. Nezachovalo sa ich totiž veľa. Celodrevené konštrukcie kratšie odolávali poveternostným vplyvom, podliehali požiarom alebo boli nahradené trvácnejšími murovanými stavbami.

Z pôvodných niekoľko stoviek drevených chrámov na našom území sa zachoval len zlomok. Dodnes sa ich zachovalo len päťdesiatdeväť – 42 rusínskych drevených cerkví, 11 rímskokatolíckych a 6 evanjelických kostolov. Nedávno k nim pribudol aj nový drevený chrám v Ľutíne.

V snahe o záchranu týchto vzácných drevených chrámov má takmer polovica z nich štatút národnej kultúrnej pamiatky. V roku 2008 im bola priznaná aj celosvetová hodnota a výnimočnosť. Do Zoznamu svetového dedičstva UNESCO boli zaradené rímskokatolícke kostoly v Hervartove a Tvrdošíne, evanjelické artikulárne kostoly v Leštínach, Hronseku a Kežmarku a gréckokatolícke chrámy v Bodružali, Ladomirovej a Ruskej Bystrej.

Monika Macuráková (zdroj a foto internet)

Kostol v Ruskej Bystrej

Kostol v Hervartove

*Kostol v Brežanoch
Z púte Ružencového bratstva*

JE BLIŽŠIE, NEŽ SI MYSLÍME

Ležala som v nemocnici, v poslednej dobe už dvakrát. Ak zabrali lieky proti bolesti a nespala som, rozmýšľala som. Inak ako inokedy, keď som nemusela byť v nemocnici.

Nemocnica navonok vyzerá ako skvelé miesto. Posteľná bielizeň je čistá, denne vás prezliekajú, ak ležíte. Sestričky sa usmievajú, sú celkom milé. Lekári na vizitách povedia nejaké milé či povzbudivé slovo. Ak máte také šťastie ako ja, prídu vás pozdraviť známe sestričky, či lekári. Ak nemôžete spať, niečo vám na to dajú. Po chodbách pobejú sestričky v nažehlenených rovnošatách, pravdepodobne sú na praxi. Ak ste chodiaci, môžete si v bufete kúpiť nejakú sladkosť či ovocie, toaletné potreby, obľúbený časopis, či dať si dokonca kávu. Ak ležíte a máte dobrého chodiaceho suseda, tú kávu vám donesie. Ak vám chýba nejaké pyžamo, kúpíte si ho v obchodíku. Jedlo vám prinesú aj odnesú. Ak nemôžete v tej chvíli jesť, aj vám ho následne ohrejú. Príbuzní môžu kedykoľvek prísť, donesú vám niečo, čo vám urobí radosť.

Ak chcete pozerat' televíziu, aj to sa dá, a tak pri filme, alebo nejakom športovom zápase zabúdate na svoju bolesť či situáciu. Ale len do chvíle, keď počujete sirénu, či krik v susednej izbe alebo náhliaceho sa

lekára so sestričkou k vážne chorému, či už umierajúcemu. Vtedy vytriezviate. Vtedy si vážne uvedomíte, kde ste. Ste v nemocnici. Ste na mieste, kde sa často vyjednáva so smrťou. Personál môže byť najlepší na svete, podlaha najjagavejšia, obliečky na posteľ najbelšie, jedlo najchutnejšie. Nedá sa nijako zakryť tá skutočnosť, že sa blížíme k smrti. Každý z nás. Či chorý či zdravý. Ale ten chorý si to uvedomuje viac. Nechceme si pripustiť realitu.

Všelijako sa jej bránime. Čo všetko robíme, aby sme napríklad oddialili starnutie. Vidíme to najmä na herečkách či známych ľuďoch. Ale aj obyčajní ľudia. Bežné sú operácie nosa, farbenie vlasov, vynakladáme veľa úsilia i financií, aby sme si kúpili ten najlepší krém proti vráskam. Zubné protézy sú na dennom poriadku, aj elastické pásy na objemnejšie brucho. Meníme účesy, kupujeme si mladistvejšie oblečenie, navštevujeme kozmetické salóny. A všeličo iné. Len nepripustiť realitu.

Ale nech sa už nachádzame kdekoľvek, na hocikakom mieste, jedno je isté. Starneme a blížíme sa k smrti. Či mladý, či starý. Každý. Najlepšie by bolo pre nás, aby sme sa častejšie zastavili. Zastavili a premýšľali. Premýšľali o živote. A najlepšie sa zahľadieť Naňho. Ak sme pochopili

pravdu o živote, tak potom nastúpi Jeho pravda. Ježiš nás v takej chvíli drží pevne za ruku. Keď sme zdraví a darí sa nám, na čo siahneme, možno to tak až necítíme. Alebo nemáme kedy, alebo si povieme, potom až keď... Ale keď nám niečo je, niečo nás trápi a bolí, vtedy pocítujeme tú Jeho pravdu. Stojí pri nás, chce nám pomôcť, drží nás pevne za ruku. Len mu to musíme dovoliť. Vždy nám podáva ruku. Vždy, len ju musíme uchopiť. A keby sa nám zdalo, že nemáme dost' síl podať mu ruku, poprosme Jeho Mamu. Určite pomôže. Je to aj naša Mama.

Pevne sa ho držte!

To je tá najdôležitejšia pravda. Taká, že nič v živote nie je dôležitejšie. Ježiš nás nesmierne miluje. Až tak, že položil za každého z nás svoj život. Keď budeme v akejkoľvek tmavej uličke, nezabudnime, že Ježiš čaká, má dost' času a veľké otvorené srdce pre všetkých. A otvorené náručie, do ktorého nás chce privinúť. Zašepkajme Jeho meno, zavolajme ho. Nezabúdajme, že je veľmi blízko, bližšie, než si myslíme. Ak máte možnosť ako ja, porozprávajte sa s ním v kaplnke pred bohostánkom alebo zavolajte kňaza, ktorý vám sprostredkuje spojenie s Ním. Je to veľmi dôležité.

Monika Macuráková

ROZHODNUTIE TRIEDY

„Ak mi to nedovolíš, nebudem môcť ísť do školy! Bola by to hanba... Je to veľmi dôležité, mama!“ Elena sa pustila do plaču. To bola jej najúčinnejšia zbraň.

„No tak dobre, urob ako chceš...“ zamrmlala matka a hodila lyžičku do drezu. „Budeš vyzerat' ako strašidlo. Tvoja vec.“

V ďalších dvadsiatich troch rodinách sa odohrala viac-menej podobná scéna. Bolo to v rodinách žiakov druhej B triedy strednej školy Karola Alberta Savojského. V ten deň sa dohodli na niečom dôležitom. V druhej B však bolo dvadsaťpäť žiakov. A naozaj, len v dvadsiatej piatej rodine sa

vyvíjali veci trochu inak. Betka sa zmenila na uzlík nervov a jej mama a ocko sa snažili povzbudiť ju. Dievčinka utekala už po pätnásty raz poobzerať sa do zrkadla.

„Budú sa mi smiať, viem to. Maja ma neznaša a Paľo mi hovorí ‚špáradlo‘... Už sa nevedia dočkať.“ Po líčkach sa jej začali kotúľať veľké slzy. Pokúšala sa nasadiť si na hlávku šiltovku, ktorá jej bola trochu veľká.

Ocko sa na ňu zahľadel s pokojným výrazom: „Netráp sa, Betka. Čoskoro ti dorastú. Tvoja liečba prebieha veľmi dobre a o pár mesiacov budeš v poriadku.“ „Ja viem, ale pozri!“ Betka nešťastne ukázala na svoju lesklú a ružovú hlavu v zrkadle.

Pri liečbe leukémie, ktorá ju postihla pred dvomi mesiacmi, jej vypadali všetky vlasy.

Mama ju objala: „Vydrž, Betka. Uvidíš, že ich to rýchlo prejde...“

Betka smrkla, nasadila si šiltovku, vzala ruksak a pobrala sa do školy.

Pred dverami druhej B sa jej srdiečko silno rozbúchalo. Zavrela oči a vstúpila dnu.

Keď ich znovu otvorila a chcela ísť k svojej lavici, naskytl sa jej čudný pohľad. Všetci, ale naozaj všetci jej spolužiaci mali na hlave čiapky! Obrátili tváre k nej, s úsmevom si čiapky zložili a zvolali: „Vitaj znovu medzi nami, Betka!“

Všetci boli ostrihaní dohola, aj Maja, ktorá bola taká pyšná na svoje kučery, aj Paľo, aj Elena a Janko a Petra... Všetci. Vstali a ponáhľali sa objat' Betku, ktorá nevedela, či má plakať, alebo sa smiať, a iba zašepkala: „Ďakujem...“

Spoza katedry sa usmieval aj profesor Donati, ktorý si vlasy nedal ostrihať, lebo mal plešinu a jeho hlava vyzerala ako biliardová guľa.

Tí, ktorí pomáhajú iným znášať utrpenie, milujú Božím srdcom.

Bruno Ferrero: Ale veď máme krídla

„Nikdy nesmieme oddeliť kríž od Ježišovej lásky. V opačnom prípade sa stane ťarchou, ktorú my slabí nedokážeme uniesť. Mnohí trpia, ale iba niektorí dokážu správne trpieť. Utrpenie je dar od Pána Boha a blažený je ten, kto ho vie premeniť na zisk.“

Páter Pio

UHÁDNEŠ SKRYTÉ MENÁ OSÔB VO VETÁCH?

Mená nemusia začínať veľkým začiatočným písmenom.
V jednej vete je jedno meno, môže byť aj skrátene.

To máš dobre napísané.

Podaj mi šošovicu a chlieb.

Do rany mi dali hojivú masť.

Cestujú ďaleko za robotou.

Zaviaž mi rozviazanú šnúрку.

Mokla radšej na daždi.

Misa mohla spadnúť zo stola.

Je to moja najmilšia kniha.

VYPOČUTÁ MODLITBA

**Odteraz majte naponáhlo, aby ste milovali.
Pretože príležitostí v živote je málo,
aby sme naplno rozšírili hranice svojej lásky.**

(sv. Josemaría Escrivá)

Bosý chlapec stál užasnutý pred výkladom s topánkami. Triasol sa od zimy.

Podišla k nemu okoloidúca pani. „Čo tam vidíš také zaujímavé?“ opýtala sa ho.

„Modlím sa o topánky,“ povedal chlapec.

Pani ho vzala za ruku, vošla do obchodu a poprosila predavača, aby jej dal pre chlapca šesť párov ponožiek. Potom ho požiadala o trochu vody a uterák. Pustili ich do zadnej časti obchodu. Tam pani chlapcovi nohy umyla a osušila. Predavač priniesol ponožky. Pani jeden pár navliekla dieťaťu a potom na ne obula aj topánky. Zabalili mu aj ostatné ponožky.

Pohľadila ho po hlave a povedala: „Teraz je to lepšie, však?“

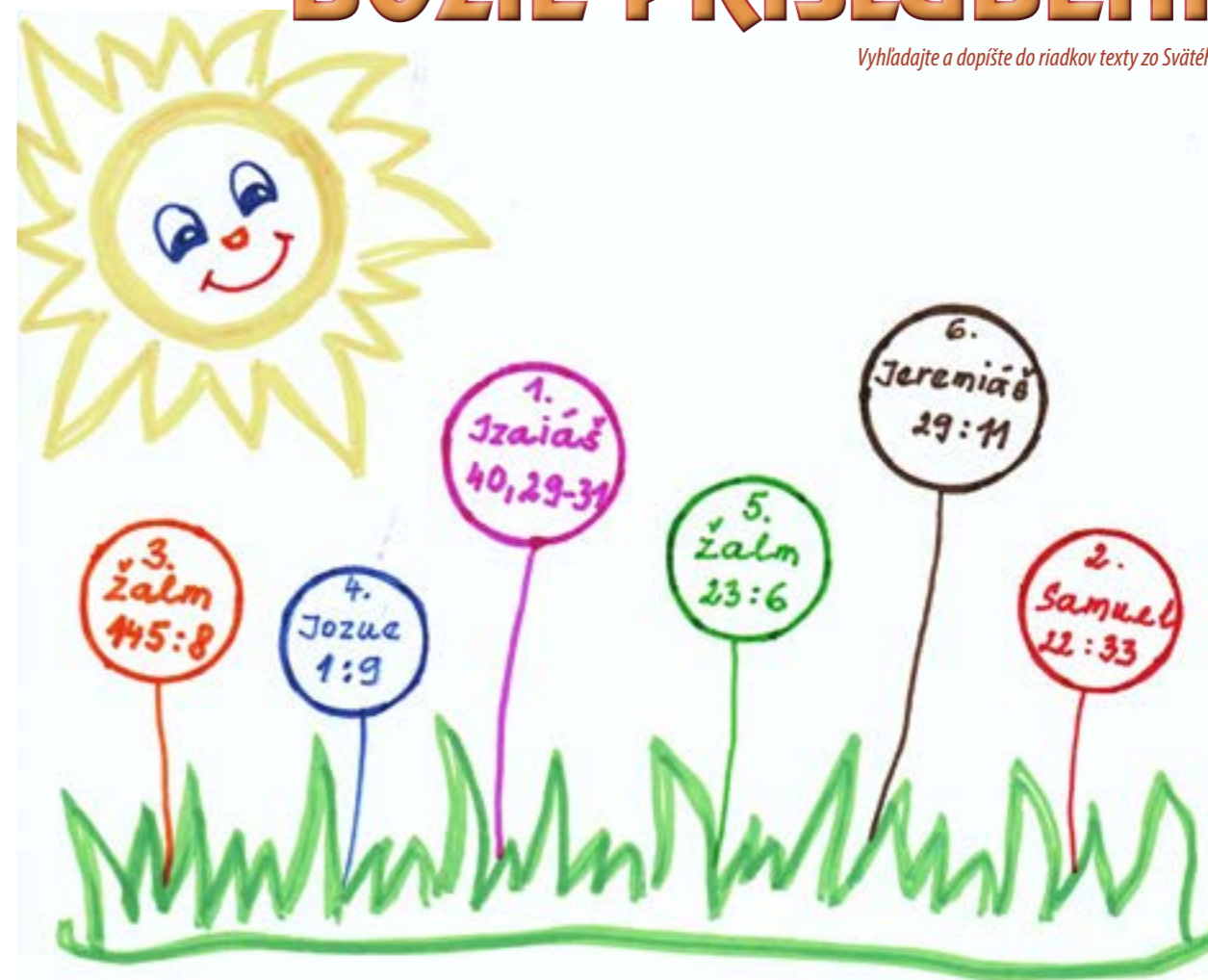
Chlapca jej stislo ruku, zahľadelo sa na ňu očami plnými sĺz a opýtalo sa:

„Ty si manželka Pána Boha?“

Zdroj: Bruno Ferrero „Hviezdy vidno v noci“

BOŽIE PRISLÚBENIA

Vyhľadajte a dopište do riadkov texty zo Svätého písma

1.....

4.....

2.....

5.....

3.....

6.....

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

jún - október 2016

- 18. 6. sobota 10.00** - Spišská Kapitula
Kňazská vysviacka d. p. diakona Samuela Štefanidesa
- 19. 6. nedeľa 10.00** - Nový Smokovec
Primičná sv. omša novokňaza vdp. Samuela Štefanidesa
- 24. 6. piatok 17.00** - Nový Smokovec
Ďakovná sv. omša na konci školského roka a program pre deti
- 26. 6. nedeľa 10.00** - Nový Smokovec
Deň farnosti Vysoké Tatry a odpustová slávnosť sv. Petra a Pavla
- 2. 7. sobota 4.00** - odchod od fary
Cyklistická púť do Levoče
- 6. 7. streda 18.00** - kostol Nový Smokovec
Koncert ukrajinského komorného zboru v rámci festivalu Eurorchestries
- 9. 7. sobota 9.00** - odchod od fary
Turistická sobota pre deti a rodičov
- 10. 7. nedeľa 12.30** - odchod z Tatranskej Polianky
Spomienková sv. omša na Jána Pavla II. na Sľiezskom dome o 15.00
- 16. 7. sobota 13.00** - odchod z parkoviska pri zastávke TEŽ Popradské pleso
Sv. omša na chate pri Popradskom plese o 15.00
- 21. 7. štvrtok 18.00** - kostol Nový Smokovec
Koncert orchestra „King sholomon academy“
- 23. 7. sobota**
Diecézna púť k sr. Zdenke (Krivá) a návšteva hrobu Božieho sluhu biskupa Jána Vojtaššáka (Zákamenné)
- 25. – 31. 7. pondelok až nedeľa**
Svetové dni mládeže Krakov
- 1. – 5. 8. pondelok až piatok** - fara Nový Smokovec
Farský denný letný tábor pre deti od 3 do 7 rokov
- 13. 8. sobota 9.00** - odchod od fary
Turistická sobota pre deti a rodičov
- 14. 8. nedeľa 10.30** - Tatranská Lomnica
Odpustová sv. omša - Kostol Nanebovzatia Panny Márie
- 15. – 19. 8. pondelok až piatok**
Farský denný letný tábor pre deti od 8 do 15 rokov
- 20. 8. sobota 13.00** - odchod od fary
Sv. omša na Zamkovského chate o 15.00h
- 27. 8. sobota 18.00** - pri fare
Opekačka pre deti
- 9. 9. piatok 17.00** - Nový Smokovec
Sv. omša na začiatku školského roka
- 10. 9. sobota 9.30** - odchod od fary
Sv. omša v sedle pod Svišťovkou o 14.00
- 11. 9. nedeľa 8.30** - Štrbské Pleso
Odpustová sv. omša - Kostol Povýšenia sv. Kríža
- 15. 9. štvrtok 10.00** - Tatranská Polianka
Odpustová sv. omša - Kostol Sedembolestnej Panny Márie
- 17. 9. sobota 11.00** - odchod od fary
Sv. omša na Zbojníckej chate o 15.00
- 24. a 25. 9. sobota a nedeľa**
Púť ružencového bratstva do Čenstochovej
- Sv. omše pre horolezcov a turistov:**
Kostol Nepoškvrneného počatia v Starom Smokovci, v júli a auguste každú nedeľu o 6.45 hod.
- Večerné nedeľné sv. omše:**
Kostol Nepoškvrneného počatia v Starom Smokovci, v júli a auguste každú nedeľu o 19.00 hod.
- Sv. omše na Skalnatom plese o 15.00:**
Rímskokatolícke: 19. 6; 3. 7; 17. 7; 31. 7; 14. 8; 28. 8; 11. 9; 25. 9.
Gréckokatolícke: 26. 6; 10. 7; 24. 7; 7. 8; 21. 8; 4. 9; 18. 9.
- Chvály v Starom Smokovci:**
V termínoch: 17. 7; 31. 7; 21. 8. - po sv. omši o 19.00.
- Aktuálny program vo farských oznamoch*
www.rkctatry.sk

ŠTATISTIKA

marec - máj

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí

Vanesa Jozefína Mačeková
Šimon Paprčka
Simona Pia Michalková
Sára Žužová
Grétko Plichtová
Štefan Grech

Z našich radov odišli k Pánovi

Mária Sulirová (Vyšné Hágy)
Juraj Martiček (Dolný Smokovec)
Ján Hadidom (Dolný Smokovec)
Judita Baumwarthová (Poprad)
Štefan Bogačik (Tatranská Lomnica)
Jozef Habiňák (Tatranská Lomnica)
Xénia Koščaliková (Tatranská Lomnica)

Farská knižnica

Otvorená vždy v piatok po večernej sv. omši
a v nedeľu po dopoludňajších sv. omšiach

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry. Šéfredaktorka: Monika Macuráková. Redakčná rada: Mgr. Róbert Tokár, Mgr. Ján Dubecký, Mgr. Jozef Dobrovič, Peter Dziak, Zuzana Bradáčová. Cenzor: Mgr. Róbert Tokár.

Tlač: Tlačiareň Kubík Námestovo. Imprimatur: Mons. prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup; BÚ 30. 3. 2004, č. 4/2004. S povolením OU, odbor všeobecnej vnútornej správy v Poprade, reg. č.: 1/203. Adresa redakcie: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vysoké Tatry; Nový Smokovec 113; 062 01 Starý Smokovec; e-mail: ratolesttaty@gmail.com. www.rkctatry.sk. Redakcia si vyhradzuje právo výberu a úpravy príspevkov.

Náklad: 400 ks. Nepredajné. Fotografie internet a archív.